

Сценарій театралізованої вистави

КОЗА-ДЕРЕЗА

(За мотивами української народної казки)

Дійові особи:

Казкар, Дід, Баба, 1-й син, 2-й син, Коза-Дереза, Зайчик, Лисичка, Вовк, Ведмідь, Рак.

Декорації та реквізит: хата, літній ліс, лісова хатка.

Казкар: Були собі дід та баба. Поїхав дід на ярмарок та й купив козу. Привіз її додому, а рано на другий день посилає дід старшого сина ту козу пасти.

1-й син: Пасу, пасу козу, випасаю, травичкою годую, водичкою напуваю.

Казкар: Пас, пас хлопець її аж до вечора та й став гнати додому. Тільки до воріт став доганяти, а дід став на воротах у червоних чоботях та й питається.

Дід: Кізонько моя мила, кізонько моя люба! Чи ти пила, чи ти їла?

Коза-Дереза: Ні, дідусю, я й не пила, я й не їла: тільки бігла через місточок та вхопила кленовий листочок, тільки бігла через гребельку та вхопила водиці крапельку, – тільки пила, тільки й їла!

Казкар: От дід розсердився на сина, що він погано худоби доглядає, та й прогнав його. На другий день посилає другого сина – меншого.

2-й син: Пасу, пасу козу, випасаю, травичкою годую, водичкою напуваю.

Казкар: Пас, пас хлопець її аж до вечора та й став гнати додому. Тільки до воріт став доганяти, а дід став на воротах у червоних чоботях та й питається:

Дід: Кізонько моя мила, кізонько моя люба! Чи ти пила, чи ти їла

Коза-Дереза: Ні, дідусю, я й не пила, я й не їла: тільки бігла через місточок та вхопила кленовий листочок, тільки бігла через гребельку та вхопила водиці крапельку, – тільки пила, тільки й їла!

Казкар: От дід і того сина прогнав. На третій день посилає вже жінку. От вона погнала козу, пасла весь день.

Баба: Пасу, пасу козу, випасаю, травичкою годую, водичкою напуваю.

Казкар: Увечері стала жінка доганяти козу до двору, а дід уже стоїть на воротах у червоних чоботях та й питається:

Дід: Кізонько моя мила, кізонько моя люба! Чи ти пила, чи ти їла?

Коза-Дере́за: Ні, дідусю, я й не пила, я й не їла: тільки бігла через місточок та вхопила кленовий листочок, тільки бігла через гребельку та вхопила водиці крапельку, – тільки пила, тільки й їла!

Казкар: От дід прогнав і бабу. На четвертий день погнав він уже сам козу, пас увесь день.

Дід: Пасу, пасу козу, випасаю, травичкою годую, водичкою напуваю.

Казкар: А ввечері погнав козу додому. І тільки надігнав на дорогу, а сам напростець пішов, став на воротах у червоних чоботях та й питається:

Дід: Кізонько моя мила, кізонько моя люба! Чи ти пила, чи ти їла?

Коза-Дере́за: Ні, дідусю, я й не пила, я й не їла: тільки бігла через місточок та вхопила кленовий листочок, тільки бігла через гребельку та вхопила водиці крапельку, – тільки пила, тільки й їла!

Казкар: От тоді дід розсердився, пішов до коваля, висталив ніж, став козу різати, а вона вирвалась та й утекла в ліс. У лісі бачить коза зайчикову хатку. Вона туди вбігла та й заховалась на печі. От прибігає зайчик, коли чує – хтось є в хатці. Зайчик і питається.

Зайчик: А хто, хто в моїй хатці?

Коза-Дере́за: (визирає з хатки)

Я коза-дере́за, за три копи куплена,
Півбока луплена! Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами, ніжками затопчу,
Хвостиком замету – тут тобі й смерть!

Казкар: От зайчик злякався, вибіг з хатки, сів під дубком. Сидить та й плаче. Коли йде ведмідь та й питається.

Ведмідь:. Чого ти, зайчику-побігайчику, плачеш?

Зайчик: Як же мені, ведмедику, не плакати, коли в моїй хатці звір страшний сидить!

Ведмідь: От я його вижену! (*Побіг до хатки.*) А хто, хто в зайчиковій хатці?

Коза-Дереза: (*визирає з хатки*)

Я коза-дереза, за три копи куплена,
Півбока луплена! Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами, ніжками затопчу,
Хвостиком замету, – тут тобі й смерть!

Ведмідь: (*злякався*). Ні, зайчику-побігайчику, не вижену – боюсь.

Казкар: От і знов пішов зайчик, сів під дубком та й плаче. Коли йде вовк і питається.

Вовк: А чого це ти, зайчику-побігайчику плачеш?

Зайчик: Як же мені, вовчику-брату, не плакати, коли в моїй хатці звір страшний сидить!

Вовк: От я його вижену!

Зайчик: Де тобі його вигнати! Тут і ведмідь гнав, та не вигнав.

Вовк: Отже, вижену. (*Побіг до хатки.*) А хто, хто в зайчиковій хатці?

Коза-Дереза: (*визирає з хатки*)

Я коза-дереза, за три копи куплена,
Півбока луплена! Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами, ніжками затопчу,
Хвостиком замету, – тут тобі й смерть!

Вовк: (*злякався*). Ні, зайчику-побігайчику, не вижену – боюсь.

Казкар: Зайчик знов пішов, сів під дубком та й плаче. Коли біжить лисичка, побачила зайчика та й питається.

Лисичка: А чого ти, зайчику-побігайчику, плачеш?

Зайчик: Як же мені, лисичко-сестричко, не плакати, коли в моїй хатці звір страшний сидить!

Лисичка: От я його вижену!

Зайчик: Де тобі, лисичко, його вигнати! Тут і ведмідь гнав – не вигнав, і вовк гнав, та не вигнав, а то ти!

Лисичка: Отже, вижену. *(Побігла до хатки)*. А хто, хто в зайчиковій хатці?

Коза-Дере́за: *(визирає з хатки)*

Я коза-дере́за, за три копи куплена,
Півбока луплена! Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами, ніжками затопчу,
Хвостиком замету, – тут тобі й смерть!

Лисичка: *(злякалась)*. Ні, зайчику-побігайчику, не вижену – боюсь.

Казкар: Пішов зайчик, сів під дубком та й знову плаче. Коли це лізе рак-неборак та й питається.

Рак: Чого ти, зайчику-побігайчику, плачеш?

Зайчик: Як же мені не плакати, коли в моїй хатці звір страшний сидить!

Рак: От я його вижену!

Зайчик: Де тобі його вигнати! Тут і ведмідь гнав, та не вигнав, і вовк гнав, та не вигнав, і лисиця гнала, та не вигнала, а то ти!

Рак: Отже, вижену. *(Підходить до хатки)*. А хто, хто в зайчиковій хатці?

Коза-Дере́за: *(визирає з хатки)*

Я коза-дере́за, за три копи куплена,
Півбока луплена! Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами, ніжками затопчу,
Хвостиком замету, – тут тобі й смерть!

Казкар: А рак усе лізе та лізе, виліз на піч.

Рак: *(з-за декорації хатки)* А я рак-неборак, Як ущипну, – буде знак!

Казкар: Та як ущипне козу клешнями! Коза як замає, та з печі, та з хати – побігла, тільки видно! От тоді зайчик радий, прийшов у хатку та так уже ракові дякує. Та й став жити в своїй хатці. *(Усі персонажі казки стають перед глядачами)*.

